‘DURACELL, MRS. TANAKA SAID’

FERDINANDO FREGA

DURACELL, MRS. TANAKA GOT

Mirina japonî

The Art of Attraction · 12

Wê rojê ez li navenda sereke ya Mîlanoyê bûm. Diviya bû ez ji kesên marketingê re rave bikim ka çawa dikare berhemek tenê bi bîhnkirinê were firotin, tiştek ku kesî qet nefikirîbû.

Me berhemên lênêrîna laş difirotin û qet têkiliyeke me bi xwarinê re tunebû. Lê tiştê ku mentiqî xuya dikir, di rastiyê de rastî pîvaneke din hat, li wir xeyal bi noirê re zewicî û ji nişkê ve bû rastî.

Fikir ev bû ku heke me ji xerîdarekî bixwesta ku bîhna tepsiya berhemekê bike, wê ji me re bigota ku ji bilî kartona pestkirî bîhna tu tiştî nake. Û ez ê bibûma yê ku jê re bibêje ku ew bi tena serê xwe nikare bîhna serkeftinê ya li pişt markayê bike.

Ahahahahahahahah.

Lê em di paşxaneyê de winda nebin. Ev çîrok ne li ser vê yekê ye.

Ez nû ji hot doga xwe vegeriyabûm, dema ku, rast li derketina ber odeya dergevan, min CEO-yê xwe dît ku amade bû biçe. Wî gazî min kir û got: «Frega, bi min re were. Dev ji lîstika bi kesên marketingê re berde, ew ê tu carî fêm nekin, heta ku te li qadê di kar de nebînin. Were, em diçin balafirgehê da ku hevkareke Gillette bibînin, CEO-ya nû ya Japonyayê, Mrs. TANAKA.

«Tu yê bibînî, jineke dilxweş e û ji mirovên Calabriayê hez dike. Demeke dirêj berê hevalekî wê yê ji herêma te hebû; wê di civîna me ya dawî ya lijneyê de li Boston ji min re got.»

«Lê Dottore, ez japonî nizanim, li wan deran tu carî hevaleke min tunebûye, ez ê nizanibim çawa tevbigerim an çi bibêjim. Ez tu carî neçûme wir.»

«Hadê, li erebeyê siwar bibe, tu ajo. Em diçin Milano Malpensa û ez ê di rê de ji te re rave bikim. Ez ê ji sekretera xwe re bibêjim ku ji her kesê ku li te digere re bibêje tu bi min re di erkekê de yî.»

Nêzîkî pêncî deqe rê li pêşiya me hebû, û wî dest bi pirsên şexsî kir: malbat, zarok, nûçeyên bavê min, ku wî baş nas dikir. Qet ne kar. Tenê di deh deqeyên dawî yên berî balafirgehê de wî çend hûrguliyên teknîkî li ser kesê ku dihat dan min.

Mrs. Tanaka nû şînek dîtibû, mirina bavê wê, û ev firsendeke baş bû ku em serxweşiyê lê bikin. Di navbera rêzan de derket holê ku ew ji lijneya cîhanî ya Duracell dihat û ev wezîfeya nû li Gillette tenê çend çaryekên salê berê wergirtibû. Lê tu guman li ser tiştê ku li pişt vê yekê bû tunebû, qet nebe ne li hêla min.

Min dît ku ew hat: bejna navîn, zerîf, bi ken. CEO-yê min ew bi germî silav kir, bi maçiya kevneşopî ya li ser her du hinarikan. Nasîneke min a wisa tunebû û min tenê destê wê maç kir, û ew keniya.

Wê pêşî xwest ku here tuwaletê û paşê li yek ji maseyên biçûk ên barê rawestin, da ku tiştekî vexwin û çend gotinan bi hev re

bikin.

Ew piştî demeke kurt vegeriya, teze û ji berê jî bîhnxweştir, û CEO-yê min berê xwe da wê da ku serxweşiyê lê bike. Wê bersiv da:

«Mirin li hemû cîhanê yek e, lê felsefeya wan ên ku li mirinê dinêrin û çîroka jiyanê vedibêjin, ji bo gelekî Rojhilatî, ji ya Rojavayî pir dûr e.» Mebesta wê çi bû?

«Hûn digirîn dema ku wî bi bîr tînin. Em dikenin dema ku çîroka wî vedibêjin, ji ber ku ew di nav tiştê ku kir de dijî, ne tenê di nav tiştê ku bû de.»

Ew têgeheke nû û di heman demê de dijwar bû. Min hevsengiya xwe winda nekir, lê min zehmetî kişand ku wê hezm bikim.

Paşê berê xwe da min û bi zaravayê Calabriayê yê bêkêmasî got: «Capisci sti.»

Ahahahahahahahah.

Her du bi qasî deh deqeyan bi hev re man, di axaftineke taybet de, û ez her li ser gotinên wê difikirîm. Dema ku di vegerê de di ber min re derbas bû, xatir ji min xwest û çû, û dema ku diçû min bi qîrîn gazî wê kir:

«Mrs. Tanaka, capiscia aaaa.»

Ew keniya û dûr ket.

Pêncî deqeyên din di erebeyê de ji bo vegera navenda sereke. CEO bêdeng ma, tiştek negot, û min bêyî ku pirsan bikim ajot, heta ku di demekê de wî ji min re got:

«Hevkara japonî ji min re got ku tu mirovekî dilxweş î, lê divê ez li hember te hişyar bim.» Çima?

«Wê got ku mirovên mîna te ne ji bo şirketan dixebitin, ne jî wan birêve dibin.» Û ew çi dikin?

Ew keniya û bersiv da: «Capisci sti.»

Ferdinando